

Форли го во Фгнь и изгори го, а самъ оудившесе, и думашъ: войстиннъ никой человѣкъ не може разомѣс зла та и лукавства та женски.

И ты проче, О царю, разомѣй Отъ тыа моихъ вѣствованія, защо непостижими са женски те лукавы и не дей просто и безиспытно, оубѣривши на ю, женски думы, да оубиешъ своего сына. Защо ака биешъ него, кой ще ти ваде наслѣдника на царство и друго, комъ ще вадешъ царь; Защо констиннъ до тѣ твой подданницы и слуги ще побѣгнатъ Отъ. Защо то аби ще помыслатъ въ себѣ и ще речатъ: яко непощадѣ и оуби сына си, кого то имаше єдиноге то васъ ли ще пощади и помилува некога; кое то сичка та вселенная ще ти ваде поношеніе вѣчнога сички тѣ человѣцы.

Чѣкши же царь тыа думы Отъ седьмаго союзника философа, оукроти внутрення та си, гневъ мъ си вразна и ярость та мъ престана, и заповѣда да мъбиватъ сына мъ.

Продумъвъ царскій сынъ, и обавлава на баща си сичко то, мъ рече жена та и разговарасе сосѣз него и сосѣз философе.

Наставившъ проче Святому дню, развеслалъ на дете то, и начна да дума. И пративши выкна каго философа: кой то сосѣз голема радость и скончаније при него, и поздравивши го, попыта го, зъ причина седемь дни не продумъ; и Онъ мъ каза прѣтава: єще же и сичко то Снова, што то мъцина та мъ наложница рече. Найпослѣ же рече мъцина: Благодаримъ премного перво Богъ, а второ кой то ме избавиختе Отъ многъ то и злы тѣ ствари всескверныя наложницы. Но О прѣателю моему и истинный, Отиди по скоро при баща ми, не є Отишло гнѣснаво то Снова женище, да мъ